

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2898/2020
07.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Младен Михајловски и Данијел Динчић, адвокати из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, са седиштем у Београду, кога заступа Александар Будалић, адвокат из ..., ради поништаја отказа, утврђивања радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3921/19 од 25.05.2020. године, у седници одржаној 07.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3921/19 од 25.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1950/18 од 27.08.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев, поништен отказ од 15.10.2018. године уговора о обављању привремених и повремених послова од 08.08.2018. године, утврђено да је тужиља у радном односу на неодређено време са туженим ЈП „Електропривреда Србије“ Београд почев од 01.10.2012. године обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се утврди постојање радног односа тужиље и туженог за период 28.06.2012. до 30.09.2012. године и обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3921/19 од 25.05.2020. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију захтевајући трошкове његовог састава.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је обављала рад за „ЕЛЕКТРОВОЈВОДИНУ“ ДОО Нови Сад, „ЕПС дистрибуција“ ДОО Београд и за туженог у периоду од 12.04.2012. закључно са 15.10.2018. године на основу више сукцесивно закључених уговора о обављању привремених и повремених послова. Рад тужиле до статусних промена ближе је описан у нижестепеним пресудама. Статусном променом од 01.07.2015. године која је извршена у складу са програмом реорганизације јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд дошло је до припајања привредних друштава ближе описаних у нижестепеним пресудама. Уговором о статусној промени издвајања уз припајање од 01.12.2015. године закљученим између ЈП „Електропривреда Србије“ Београд као матично контролног друштва (друштва стицаоца) са једне стране и ... дистрибутивног система ЕПС дистрибуција ДОО Београд (друштва преносиоца), између осталог је уговорено да запослени у друштву стицаоцу, према списку запослених који се налази у прилогу и чини саставни део уговора, настављају да раде у друштву стицаоца са даном регистрације статусне промене у Регистар привредних друштава код Агенције за привредне регистре. Тужила је уговор о обављању привремених и повремених послова закључивала у складу са спроведеном статусном променом код послодавца. Уговори које је тужила закључивала као и опис послова које је обављала, ближе су описани у нижестепеним пресудама. Дана 26.08.2014. године директор Центра за информатику и телекомуникације је управи Привредног друштва за дистрибуцију електричне енергије „ЕЛЕКТРОВОЈВОДИНА“ ДОО Нови Сад упутио предлог за пријем тужиле у радни однос на неодређено време. На овај предлог није одговорено од стране надлежних у наведеној управи. Дана 21.02.2016. године преминула је тужилина мајка, а према члану 52. ПКУ за Електропривреду Србије је било предвиђено да у случају смрти запосленог који је једини хранилац породице, послодавац има обавезу да закључи уговор о раду на неодређено време са брачним другом или са једним дететом преминулог, уколико упуте такав захтев послодавцу. Тужила се више пута обрађала послодавцу указујући на наведене чињенице и у прилог својих молби достављала препоруку руководиоца сектора за бригу о корисницима ТЦ Нови Сад. Молбе тужиле су остале без одговора надлежних лица код туженог. Тужени је 15.10.2018. године донео решење о отказу уговора о обављању привремених и повремених послова. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је која су лица са туженим засновала радни однос на неодређено време ради обављања послова ..., а у периоду од априла 2012. до октобра 2018. године када је тужила обављала послове ..., по основу уговора о обављању привремених и повремених послова. Ти запослени су све време тужилиног рада код туженог обављали послове ... и били јој подређени при чему је тужила сваког од њих обучила, а затим их контролисала и пратила њихов рад у контакт центру. Сва наведена лица су исто као и тужила најпре обављали посао за Привредно друштво за дистрибуцију електричне енергије „ЕЛЕКТРОВОЈВОДИНА“ ДОО Нови Сад, затим за ... дистрибутивног система ЕПС дистрибуција ДОО Београд и на крају за туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили отказ уговора о обављању

привремених и повремених послова, утврдили да је тужиља у радном односу на неодређено време почев од 01.10.2012. године и обавезали туженог да тужиљу врати на рад.

Према члану 197. Закона о раду, послодавац може за обављање послова који су по својој природи такви да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са: 1) незапосленим лицем; 2) запосленим који ради непуно радно време - до пуног радног времена; 3) корисником старосне пензије.

Према члану 32. став 1. наведеног закона уговор о раду закључује се пре ступања запосленог на рад, у писменом облику. Према ставу 2, ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Правну природу уговора не одређује његов назив, већ суштина правног односа који је њиме заснован. Између закључених уговора странака нема разлике, због чега се они посматрају као један уговор. У супротном, ако би се у случају обављања истоврсних послова код истог послодавца, у конитунуитету, сваки уговор третирао као посебан уговор, омогућила би се злоупотреба права. Нижестепени судови су правилно закључили да је тужени покушао да радни однос тужиље представи као рад ван радног односа, док у суштини тужиља није имала прекиде у раду у обављању послова код туженог, који су трајни, континуирани и предвиђени Правилником о систематизацији, што упућује да је закључивањем појединачних уговора са тужиљом, тужени злоупотребио право из цитираног члана 197. Закона о раду. Злоупотреба права је забрањена (члан 13. ЗОО) и суд јој не може пружити правну заштиту.

Имајући у виду садржај радног ангажовања тужиље, по правилној оцени нижестепених судова између странака је заснован радни однос на неодређено време почев од 01.10.2012. године.

Неосновано се у ревизији указује на Закон о буџетском систему и Уредбу о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање корисника јавних средстава јер је тужиља стекла право на утврђење радног односа 2012. године када одредбе о забрани заснивања радног односа са новим лицима нису биле на снази (члан 27е став 34. и 35. Закона о буџетском систему – измене, „Сл. гласник РС“, бр.108/2013).

Нису основани ни ревизијски наводи којима се указује да је тужба поднета по протеку рока из члана 195. Закона о раду јер је у току поступка утврђено да је решење којим је сазнала за повреду права тужиља примила 15.10.2018. године а тужбу поднела 30.10.2018. године што је у законом прописаном року.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на недостатак пасивне легитимације. Пасивна легитимација туженог правилно је утврђена у поступку пред нижестепеним судовима на основу члана 147. Закона о раду и утврђено да се у конкретном случају не ради о промени послодавца већ о статусној промени као и да је тужиља рад обављала непрекидно и континуирано од априла 2012. до октобра 2018. године и код послодавца претходника и код туженог као послодавца следбеника.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић